

Cei care-L iubesc pe Dumnezeu

»Iubiți dar pe Domnul, toți cei iubiți de El.« (Psalmul 31,23)

Dumnezeu a iubit lumea și a iubit-o atât de mult, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Acesta este un fapt incontestabil, care a fost demonstrat prin moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu, pe Golgota.

Nici un om nu poate spune că pe el Dumnezeu nu-l iubește; căci ar trebui să poată demonstra că el nu aparține lumii pe care Dumnezeu a iubit-o. Categorical, această dovadă n-o va putea aduce nimeni.

Că Dumnezeu a iubit pe poporul Său cu o dragoste deosebită, acest lucru, desigur, nu mai trebuie menționat. Chiar și în Noul Testament scrie, referitor la alegere, că ei sunt iubiți din pricina părinților lor. (Rom.11.28). Dacă Dumnezeu Își iubește poporul cu o dragoste deosebită, atunci nu este de mirare că iubiții Săi copii au un loc deosebit în inima Lui. Tot ceea ce Dumnezeu a făgăduit poporului Său, El dă copiilor Lui aceste lucruri într-o măsură mult mai superioară.

Poporul Israel trebuia să fie binecuvântat cu tot felul de binecuvântări pământești. Astfel citim: »Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui, pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da înțâietate asupra neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău: Vei fi binecuvântat în cetate și vei fi binecuvântat la câmp. Rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul turmelor tale, fătul vacilor și oilor tale, toate acestea vor fi binecuvântate. Coșnița și postava voastră vor fi binecuvântate. Vei fi binecuvântat la venirea ta și vei fi binecuvântat la plecarea ta. Domnul îți va da biruință asupra vrășmașilor tăi, care se vor ridica împotriva ta; pe un drum vor ieși împotriva ta, dar pe șapte drumuri vor fugi dinaintea ta. Domnul va face ca binecuvântarea să fi cu tine, în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna. Te va binecuvânta în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău. Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ți-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeului tău și vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului, și se vor teme de tine. Domnul te va copleși cu bunătăți, înmulțind rodul trupului tău, rodul turmelor tale și rodul pământului tău, în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi că ți-o va da. Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimită țării tale ploaie la vreme și ca să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale: vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut. Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini, și nu te vei abate nici la dreapta, nici la stânga, de la toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să vă duceți după alți dumnezei și să le slujiți.« (Deuteronom 28,1-14)

Firește că acestea erau pentru om ceva de dorit. Dar este incomparabil mai mult ceea ce citim despre binecuvântările noastre: »Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai

dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărdit în Hristos.» (Efeseni 1,3-12)

Cititorul să compare ceea ce le-a fost făgăduit israeliților, respectiv, le-a fost pus înainte pentru cazul în care ar fi rămas statornici, și ceea ce ni s-a *dăruit* nouă fără nicio condiție. Nu numai că binecuvântările noastre sunt mult mai mari ca cele ale israeliților, ci este pe departe o mare deosebire, căci ei trebuiau întâi să câștige și să dobândească toate acestea, în timp ce noi am primit totul mai dinainte, din har (nemeritat), numai prin credință. Într-adevăr, este o deosebire uriașă între binecuvântările pământești și binecuvântările cerești. Este cu neputință ca unele să fie comparate cu celelalte. Și mai este încă ceva pe deasupra: binecuvântările poporului lui Dumnezeu erau condiționate, căci citim mereu: *dacă vei, dacă vei și iar dacă vei*. Binecuvântările noastre au cu totul alt caracter. Este scris: *El ne-a și iar El ne-a*. Oare iubitorului cititor îi este limpede diferența dintre aceste două expresii? Atunci, rog, a se mai citi o dată cu multă atenție Deuteronom 28 și Efeseni 1 și a se compara. Aceasta ne obligă la adorare.

Binecuvântările pământești, care au fost făgăduite poporului lui Dumnezeu, nu trebuie subestimate. Am vrea să cercetăm, punct cu punct, binecuvântările de mai sus, căci numai așa le vom putea înțelege importanța, chiar dacă nu pe deplin. Binecuvântările care le-au fost făgăduite erau de ordin material, vizibile.

Binecuvântările duhovnicești din locurile cerești nu ne-au fost promise abia pentru viitor, ca răsplătă pentru statornicia noastră, ci ne aparțin deja, prin credință. Poate cineva să-și facă o imagine corectă a binecuvântărilor cerești? Cine poate aprecia deosebirea dintre binecuvântările pământești și cele cerești?

Deci, categoric: Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, Își iubește poporul cu o dragoste deosebită, iar *copiii Săi sunt mai mult ca orice*, obiectul dragostei Sale. Nimeni nu face excepție de la dragostea lui Dumnezeu.

Dar nu dragostea lui Dumnezeu sau aceia pe care îi iubește Dumnezeu trebuie să fie tema cercetării noastre, ci vrem să ne ocupăm de aceia care *Îl iubesc pe El*. Aceștia reprezintă numai o mică parte dintre oameni, sunt puțini și – cei care-L iubesc – sunt ferm convinși că dragostea lor – dragostea noastră față de Dumnezeu – este mult prea mică, prea rece, prea slabă, sau cum am mai vrea să-i spunem. Nimeni n-ar putea nega că dragostea noastră pentru Dumnezeu ar trebui să fie cu totul altfel, mult mai înflăcărată.

Dar oricum ar fi, dacă dragostea este mare sau mică, dacă este tare sau slabă, chiar dacă ar fi cât de mică și cât de slabă, totuși, această dragoste – dragostea pentru Dumnezeu – are cele mai prețioase făgăduințe.

Cititorul ar dori mult să știe cum se ajunge la această dragoste, cum reușim s-o atingem, cum să-L iubim mai mult pe Dumnezeu. Nu este greu de răspuns. Trebuie să ne preocupăm cu dragostea lui Dumnezeu și să lăsăm această dragoste să aibă efect asupra noastră, trebuie să ne lăsăm iubiți de Dumnezeu, să-I savurăm dragostea din plin; sau, cum spune poetul așa de frumos:

Decât să meditez la ființa mea,
Mai bine mă scufund în dragostea Sa.

Despre aceste lucruri am mai scris deja, cândva. Acum vrem să ne preocupăm puțin cu cei care-L iubesc pe Dumnezeu și cu ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceștia. Poate aceasta l-ar stimula pe cititor ca să-L iubească pe Dumnezeu, adică să-L iubească mai mult. Totuși, par a fi la locul lor câteva gânduri în legătură cu **dragostea în general**.

Este greu să-i faci pe oameni să înțeleagă ce este iubirea, pentru că omul prin natura sa este odios, iar oamenii nu se iubesc, ci se urăsc. (Tit 3,3) Acest lucru iese cel mai clar la iveală în politica lumii și în cursa generală de înarmare a popoarelor. În această stare tristă, nicio religie

încă n-a schimbat nimic până în ziua de azi și nici popoarele care au aceeași religie și care au, astfel, un conducător comun.

Dumnezeu este dragoste, iar asemănarea cu chipul lui Dumnezeu ar trebui să se evidențieze în om prin dragoste. *Suntem părtași ai firii dumnezeiești.* (2 Petru 1,4). Aceasta este dragostea. »Pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ni s-a dat.« (Romani 5,5). Numai așa putem iubi, altfel ar fi imposibil.

Aici nu este vorba despre dragoste firească, cea pe care o are și animalul, dar, din păcate, există oameni care n-o au nici pe aceasta. (2 Timotei 3,3) Aceasta este starea generală a oamenilor în zilele din urmă, care sunt zile grele.

Dragostea și părtășia sunt, aproape, două noțiuni identice. Una fără cealaltă este de neconceput. Și acest lucru este minunat în ochii noștri: că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, chiar dacă aceștia nu vor să știe nimic de părtășia cu El. Aceasta o demonstrează crucea de pe Golgota, adică moartea Mântuitorului lumii. Dumnezeu a iubit lumea, a adus de dragul ei această jertfă mare, iar lumea nu L-a recunoscut, L-a urât.

Dumnezeu Își va atinge ținta pe care Și-a propus-o. Va veni ziua când mulți fii vor avea părtășie cu Tatăl în slavă; acesta a fost planul pe care El l-a făcut înainte de întemeierea lumii. (Evrei 2,10)

Într-o părtășie trebuie să existe cel puțin două ființe, adică oameni, iar aceștia trebuie să fie liberi și să se iubească. Principiul părtășiei este: tot ce este al meu este al tău și tot ce este al tău este al meu; el se poate materializa numai prin dragoste. Unde nu este așa, să nu vorbim despre părtășie. Tocmai în creștinătate s-a abuzat mult de acest cuvânt, prin aceea că a fost scris deasupra localurilor de adunare, cu toate adăugirile posibile, cu toate că vizitatorii lor nu aveau deloc părtășie.

Cine nu știe ce este dragostea, acela nu cunoaște nici părtășia. Forma cea mai înaltă de părtășie între oamenii care trăiesc pe pământ este căsătoria. Bărbatul poate spune: nevasta *mea*, iar femeia poate spune: bărbatul *meu*. Și părtășia cu Domnul este așa de frumos exprimată în Cântarea Cântărilor, prin cuvintele: »Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu.« (Cântarea Cântărilor 6,3)

Totuși, există ceva mai înalt, exprimat tot în Cântarea Cântărilor, dar n-am vrea s-o spunem aici, ca cititorul să citească personal. O poezioară ne-ar putea indica locul:

Suprema fericire a iubirii nu-i să primești;
Și nici nu e să dăruiești, cum zâmbind gândești.
Ci vei fi în culmea desfătării, îți va fi bine,
Văzând pe altul fericit din inimă prin tine.

Nu din a te lăsa iubit se vede dragostea, ci din a iubi. Totul trebuie să fie pentru cel iubit (cea iubită), dacă dragostea este adevărată; dar nu numai tot ce am, ci și eu însumi, inima mea.

Dragostea se arată printr-o dăruire lui Dumnezeu, care este pregătită să-I dea tot ce are, să jertfească tot ceea ce Îl bucură pe El și să renunțe la tot ceea ce Lui I-ar displacea. Este o expresie așa de frumoasă care spune: să-i citești iubitului totul în ochi.

Aceasta este o caracteristică a lui Dumnezeu: să vadă totul în ochii preaiubiților Lui, ceea ce este așa de frumos exprimat în cuvintele: »Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima.« (Psalmul 37,4) »Ce-ți dorește inima«, este mai mult decât ne putem imagina. Am explicat deja de mai multe ori că nu este vorba că trebuie să devenim atât de duhovnicești, încât să cerem numai „ce dorește Dumnezeu”. Atât de duhovnicesc nu poate fi nici un om. Nici nu vrea Cuvântul să spună așa, ci spune: »ce-ți dorește inima«. Altfel ar fi trebuit să scrie: „ce dorește inima lui Dumnezeu”.

Să cercetăm Scriptura mai îndeaproape, ca să vedem ce făgăduințe le face ea celor care-L iubesc pe Dumnezeu, adică ce folos au ei din ele.

»Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc.«

Este o caracteristică a iubirii, cea de a bucura în mod deosebit pe cel iubit, pe cea iubită, de a surprinde, de a se manifesta în felul care îi face multă plăcere celui iubit. Această caracteristică se manifestă cu mult înainte ca această bucurie sau felul de comportament să devină realitate. Acest lucru se vede cu ocazia zilelor de naștere, a nunțiilor, a revederilor, a jubileurilor și a altora de felul acesta, pentru care se economisește și se muncește, până în ziua când pășim în față cu cadoul menit să-l bucure pe cel iubit.

Nu este o întâmplare. Dumnezeu face tot așa. Deja dinaintea veacurilor (înaintea tuturor veacurilor) Dumnezeu a rânduit spre slava noastră o înțelepciune tainică și ținută ascunsă, înțelepciunea lui Dumnezeu, înțelepciunea printre cei desăvârșiți.

Dar Dumnezeu, nu numai că a rânduit această splendidă, minunată înțelepciune spre slava noastră, ci ne-a și *descoperit-o*, ca s-o *recunoaștem* și, pe cât este azi posibil, s-o putem *înțelege*.

Despre această înțelepciune a lui Dumnezeu citim: »Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru *cei care-L iubesc*. ... Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul (Său), căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 2,6-11)

Cu greu și-ar putea face un om vreo părere despre aceste lucruri bine ascunse; i-ar fi chiar imposibil, căci este vorba despre lucruri cerești. Un om le-ar putea recunoaște numai dacă vrea Dumnezeu să-i deschidă priceperea pentru acesta, sau să i le *descopere*.

Este minunat că Dumnezeu ne cunoaște gândurile de la distanță, că El le înțelege fără ca noi să trebuiască să spunem ceva. Dar este de înțeles, căci ce nu poate Dumnezeu? Ce I-ar fi Lui imposibil? Totuși, ce înseamnă ceea ce spune psalmistul în Psalmul 139: »Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule! Și cât de mare este numărul lor. Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip.«

Este de necrezut că un om poate să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu; și totuși este posibil, dar numai atunci când vrea Dumnezeu să ni le descopere. Și El chiar a făcut acest lucru.

Dacă Dumnezeu S-a descoperit oamenilor și încă Se descoperă, totuși El nu-Și descoperă toate tainele, gândurile ascunse, planurile și hotărârile pe care le-a conceput înainte de toți vecii și pe care, în mare parte, deja le-a împlinit.

Înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu este privilegiul tuturor copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă în capacitatea de înțelegere există mari diferențe. Dar cunoașterea tainelor și a gândurilor Sale ascunse este privilegiul nostru cel mai de preț. Și nu este vorba numai despre gândurile lui Dumnezeu, despre tainele ascunse pe care le are azi, ci despre taine, hotărârile tainice ale lui Dumnezeu, care I-au mișcat inima încă dinainte de *întemeierea* lumii; gânduri și planuri ale lui Dumnezeu, în care *noi* ocupăm un loc de frunte.

Acestea sunt pregătiri tainice ale lui Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Cum ne-a uimit tot ceea ce Dumnezeu deja ne-a descoperit din acestea! Cum ardea inima în noi când ne-a deschis Scripturile! Dar ce este aceasta în comparație cu ceea ce încă ne stă înainte? Când vom privi cu ochii noștri tot ceea ce a rânduit dragostea Lui spre slava noastră, deja dinainte de *întemeierea* lumii, lucruri pe care azi nici nu le putem înțelege! Totuși, noi ne bucurăm pentru ceea ce Dumnezeu *ne-a descoperit deja*, pentru ceea ce Dumnezeu (*ne*)-a pregătit. Ce este aceasta? Ce ne-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său? Ceva ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit; aceasta a pregătit El pentru cei ce-L iubesc.

Ceea ce cuprind toate acestea, nu se poate spune în puține cuvinte; este copleșitor de mult. Dacă citim Biblia, găsim mereu adâncimi și înălțimi noi, mereu noi splendori.

Unele dintre lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc, vor fi numite aici, pentru a-l face pe cititor dornic să cerceteze mai departe.

Dumnezeu ne-a pregătit următoarele lucruri:

Templul, pe care l-a pregătit mâinile Sale. (Exodul 15,17). În citatul acesta este vorba despre templul din Ierusalim, pe care îl reprezintă cortul din pustie. Acest templu era o imagine sărăcăcioasă a templului ceresc. Dar aceasta nu mai trebuie spus aici. Templul ceresc este templul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi.

»Tu îmi întinzi *masa* în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el.« (Psalmul 23,5) Și nouă ne-a pregătit Dumnezeu o masă în fața potrivnicilor noștri; aceasta este masa Domnului. »Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie?« au întrebat israeliții, ispitind pe Dumnezeu. (Psalmul 78,19)

»Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu: dar *a ședea* la dreapta și la stânga Mea, nu atârână de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.« (Matei 20,23)

Mântuirea »pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel.« (Luca 2,31-32) Această mântuire este Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

»În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc *să vă pregătesc un loc*. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.« (Ioan 14,2-3)

Celor care-L iubesc, El li se destăinuie. El îi lasă să privească nu numai în gândurile Lui, ci și în inima lui. Și - o, minune a harului! – ce putem vedea acolo? Dumnezeu *este dragoste* și El mă iubește – *pe mine și pe tine*. Totuși, nu vom înțelege mult din această dragoste, dacă nu împărtășim această dragoste fără egal, dacă nu-I întoarcem dragostea. Nu se poate porunci nimănui să iubească, iar prin ostenele exterioare dragostea nu se va naște cu adevărat, ci dragostea trebuie să se ivească dintr-un impuls interior, din inimă. Numai dacă recunoaștem dragostea lui Dumnezeu descoperită în Isus Hristos, vom da frâu liber impulsului, cu care eu, un vierme, am fost iubit. Recunoașterea dragostei minunate a lui Dumnezeu ne mișcă inima, așa că nici nu putem altfel decât să-L iubim și noi, cum scrie Ioan: »Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.« (1 Ioan 4,19)

Cunoscut de Dumnezeu

»Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască. Dar dacă cineva iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu« (1 Corinteni 8,2-3)

Pentru o mai bună înțelegere, trebuie să explicăm cuvântul „a cunoaște”, pentru că nu are întotdeauna aceeași semnificație. A cunoaște înseamnă, în primul rând să percepi ceva cu simțurile: ființe sau lucruri; pentru aceasta sunt necesare unele cunoștințe despre lucrurile care trebuie cunoscute; nu pot recunoaște o persoană necunoscută, căci ar fi trebuit să fi știut mai dinainte niște trăsături caracteristice ale ei (semne de recunoaștere).

Cu mintea poți cunoaște gândurile și intențiile cuiva, adică să recunosc sau să ajung la o concluzie logică (consecință logică, raționament), comparând atitudinea persoanei în cauză, cu fapte reale de mai înainte. Dar ca profan, n-am să pot niciodată să cunosc gândurile unui inginer când examinează o mașină, pentru că îmi lipsește cunoașterea aceluia lucru. Eu nu am spiritul unui inginer, n-am cunoștințe teoretice și nici experiența pe care trebuie să se bazeze cunoașterea mea.

»Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește.« El nu are Duhul lui

Dumnezeu, dar nu are nici cunoștință și nici experiență pe tărâm spiritual. Dar nouă ne-a dat Dumnezeu Duhul Său, ca să cunoaștem lucrurile pe care ni le-a dat El. (1 Corinteni 2,12-16)

Este o deosebire între ‚a cunoaște’ și ‚a recunoaște’. ‚A cunoaște’ este ceva superficial, în timp ce ‚a recunoaște’ este ceva mai profund. Cunoașterea și recunoașterea se dezvoltă abia mai târziu în om, ele nu sunt înnăscute. Copilul își cunoaște curând mama și tatăl, dar aceasta nu este o ‚recunoaștere’ în sensul textului din Scriptură.

Dumnezeu cunoaște toți oamenii, iar cunoașterea aceasta trece dincolo de ceea ce putem gândi, până și în ceea ce privește omul dinlăuntru; cu toate acestea, »dacă iubește cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu« înseamnă mult mai mult.

Dumnezeu l-a cunoscut bine pe Avraam și a zis: »Eu îl cunosc bine și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului.« (Geneza 18,19)

Pentru că mulți vor să înțeleagă adevărul numai cu mintea, cad dintr-o greșeală în alta. Calea adevărului este calea credinței. De multe ori această cale îi este omului incomodă. În plus, pentru înțelepciunea firească adevărul este de neînțeles, pentru că omul firească este întunecat la minte. (1 Corinteni 2,14-15 și Efeseni 4,18)

Dacă cineva nu urmează lumina pe care o primește din Scriptură, nu va putea niciodată să ajungă la cunoștința adevărului, chiar dacă ar învăța și ar studia permanent. (2 Timotei 3,7)

Este o taină, că nimeni nu va cunoaște adevărul, adică nimeni dintre cei cărora Dumnezeu nu li-l descoperă. Ce ține de cunoștința adevărului putem să înțelegem, când Domnul zice: »Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.« (Ioan 17,3)

Prin cunoașterea adevărului devenim liberi. (Ioan 8,32) Pentru a cunoaște adevărul, trebuie să umblăm pe calea adevărului. Trebuie să ne cununăm cu el, altfel nu-l vom putea cunoaște niciodată. Trebuie să *vrem* să-I facem *voia*, pentru a recunoaște dacă învățătura este din Dumnezeu.

‚Cunoașterea’ lui Dumnezeu înseamnă ceva mai mult decât se înțelege în mod general prin acest cuvânt. Dumnezeu cunoaște toți oamenii, căci El este atotștiutor. El cunoaște și înțelege gândurile oamenilor mai dinainte; adică El știe ce vrea omul să spună, înainte ca el să înceapă să vorbească. (Psalmul 139)

În Scriptură, cuvântul ‚a cunoaște’ este folosit și pentru a arăta dăruirea plină de dragoste a lui Dumnezeu, respectiv relația lui Dumnezeu, preocuparea Sa cu cei iubiți. Aceasta se întâmplă adesea cu scopul ca ei să aducă roadă sau mai multă roadă. (Ioan 15,2b; 1 Corinteni 8,3; Galateni 4,9)

Acest lucru este exprimat prin cuvintele: »Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă și mai multă roadă.«

A cunoaște totul, chiar și cunoașterea dragostei lui Hristos, care întrece orice cunoștință, nu va putea înlocui niciodată dragostea însăși, de aceea

Iubiți pe Dumnezeu, toți sfinții Lui!

Dacă găsim o pradă mare (Psalmul 119,162), (chiar dacă ne bucurăm mult), n-o putem ține doar pentru noi, am vrea să se bucure și alții împreună cu noi, mai ales cei pe care îi iubim. Am vrea să împărțim prada cu alții. Această împărțire a prăzii mărește bucuria, astfel că ne veselim la împărțirea prăzii. (Isaia 9,2-3)

De aceea găsim adesea în Sfânta Scriptură îndemnul de a lua parte la bucurie, sau să mergem pe acea cale, adică să facem acel lucru prin care am găsit acea mare bucurie.

Îndemnul de a ne bucura sunt bine cunoscute tuturor cititorilor, ca și îndemnul de a face acel lucru prin care ne-a fost mijlocită bucuria cea mare. Ea se îndreaptă cel mai adesea spre cei care ne stau cel mai aproape, spre cei pe care-i iubim. Cel mai cunoscut tuturor cititorilor este

îndemnul din epistola către Filipeni: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: bucurați-vă!« (Filipeni 4,4)

Toți sfinții în Isus Hristos care sunt în Filipi, cu supraveghetorii și slujitorii, să se bucure; aceasta era dorința apostolului Pavel, care în mod deosebit se bazează pe faptul că atât el îi iubea pe ei, cât și ei îl iubeau pe el cu o dragoste fierbinte.

Da, el putea să spună că îi iubește în Isus Hristos. (Filipeni 1,7-8)

Și pentru a rămâne la tema noastră, mai trebuie citate câteva versete care conțin îndemnul de a-L iubi pe Dumnezeu. »Iubiți dar pe Domnul toți sfinții Lui!« (Psalmul 31,23) »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul Tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta!« (Deuteronom 6,5)

De opt ori îi îndeamnă Moise, robul Domnului, pe israeliți să-L iubească pe Domnul, Dumnezeul lor.

»Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeu tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeu tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui, pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit?« (Deuteronom 10,12-13; 11,1.13.22; 19,9; 30,6.16.20)

Și el le spune că Domnul, Dumnezeul lor îi va pune la încercare, ca să vadă dacă Îl iubesc din toată inima lor și din tot sufletul lor. (Deuteronom 13,3)

Oare se gândește iubitul cititor, că Dumnezeu îl pune și pe el la încercare, ca să vadă dacă Îl iubește din toată inima (cu inima neîmpărțită) și din tot sufletul? N-a încercat Domnul și pe Petru, adică l-a cercetat, ca să vadă cât Îl iubește? (Ioan 21,15)

Este cu totul de neînțeles când cineva nu iubește pe Dumnezeu sau pe Domnul Isus. Totuși, nu este nimeni în cer sau pe pământ, care să ne iubească nespun de mult, cum ne iubește El. Dar Domnul, nu numai că a vorbit oamenilor de dragostea Sa, dar a și adus dovada că ne iubește. De când Domnul Isus a murit pe crucea de la Golgota, nu putem să trecem nepăsători pe lângă această dovadă de iubire; acesta este locul unde trebuie să luăm o hotărâre.

Credința se închină în fața puterii dragostei care s-a descoperit acolo. Inimile noastre sunt mișcate când ne gândim la Cel care, acolo, pe cruce, a luat asupra Sa acea judecată îngrozitoare, în locul nostru.

»Mă îndur până la al miilea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile Mele.« (Deuteronom 5,10 și Exod 20,6)

Când oamenii aud ceva despre porunci, se gândesc mai totdeauna la cele zece porunci sau la Legea de la Sinai. Dar nu întotdeauna este vorba despre aceste ‚porunci’. Ele sunt date pentru poporul Israel. »Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege.« (Romani 3,19) Cu Legea are de-a face numai cel care este sub Lege sau cel pentru care a fost dată. Atunci să ne întrebăm: pentru cine a fost dată Legea? Într-adevăr, întâi a fost hotărâtă pentru poporul Israel, căruia i-a fost dată prin Moise. Apoi există câteva categorii anume de oameni, pentru care a fost dată Legea și acestea sunt:

»pentru cei fărădelege și nesupuși,
pentru cei nelegiuți și păcătoși,
pentru cei fără evlavie, necurați,
pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă,
pentru ucigătorii de oameni,
pentru curvari,
pentru sodomiți,
pentru vânzătorii de oameni,
pentru mincinoși,
pentru cei ce jură strâmb,

și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase: - potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredințată mie.« (1 Timotei 1,8-11)

Dar această Lege întotdeauna este vestită de aceia care »vor să fie învățători ai Legii și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc.« (1 Timotei 1,7)

Nu este deloc greu să ne dăm seama că Legea n-a fost dată pentru copiii lui Dumnezeu, care prin credință sunt îndreptățiți și astfel sunt neprihăniți în fața lui Dumnezeu.

Dar dacă cineva aparține celor 14 categorii de oameni, trebuie să vadă cum se poate descurca cu Legea. S-o țină nu va putea, așa că este sub blestem, căci este scris: »Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele Legii acesteia și cine nu le face.« (Galateni 3,10 și Deuteronom 27,26)

Cine nu este încă lămurit că noi nu avem nimic a face cu Legea de la Sinai, să mai citească o dată Epistola către Galateni și Faptele Apostolilor 15.

Dar dragostea față de Dumnezeu reiese din aceea că împlinim poruncile Lui. Poate vrea cititorul să știe despre care porunci este vorba? Cine citește în Biblie, aceluia i se va răspunde curând la întrebare, iar noi nu vrem ca aceste rânduri să înlocuiască citirea Bibliei. Dar o referire ar fi potrivită.

De fapt, avem numai două porunci și anume:

Marea și prima poruncă: »Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău!«

Și a doua poruncă, asemănătoare, este: »Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!« (Matei 22,39). Numai cu aceasta din urmă este deja împlinită toată Legea. (Galateni 5,14)

»Și această poruncă o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.« (1 Ioan 4,21)

»Oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.« (1 Ioan 5,1)

»Curvia, sau orice altfel de necurăție, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți.« (Efeseni 5,3)

De câte ori n-a spus Domnul Însuși: cine Mă iubește, acela ține cuvântul Meu: sau: dacă Mă iubește cineva, acela să țină poruncile Mele.

»Și acum, te rog, doamnă, nu ca și când ți-aș scrie o poruncă nouă, ci cea, pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții! Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblați, după cum ați auzit de la început.« (2 Ioan 5-6)

»Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.« (1 Ioan 5,2-3)

Toți oamenii care nu vor să țină poruncile lui Dumnezeu, își fac, de obicei, niște porunci ale lor, care nu sunt scrise în Biblie sau se străduiesc, în schimb, să țină Legea, care nici n-a fost dată pentru ei.

În loc să împlinescă poruncile lui Dumnezeu, căci poruncile Lui nu sunt grele, se ostensc cu o Lege care le este imposibil de împlinit și prin aceasta se pun singuri sub blestemul pe care Legea îl extinde asupra lor. Și atunci ei cred că este destul să vrei binele, chiar dacă nu-l faci, pentru că nu-l poate face nimeni. Această stare greșită este descrisă în Romani 7.

Dumnezeu este și azi același, nu S-a schimbat, iar gândurile și principiile Lui sunt tot așa ca la începutul lumii și vor rămâne veșnic așa. Poruncile Lui încă n-au fost anulate.

Nu are rost să enumerăm aici toate poruncile și opreliștile lui Dumnezeu, căci dacă ar încerca cineva să le țină pentru că le-a găsit scrise aici, apoi ar citi o carte în care ar găsi un ,comentariu' că lucrurile nu stau chiar așa, ar renunța iar să mai păzească poruncile lui Dumnezeu. Numai cine citește Biblia și recunoaște în ea poruncile lui Dumnezeu, iar apoi le face, acela va fi plăcut lui Dumnezeu. Comentariul care ne stă în față are menirea să ne stimuleze de a cerceta în Cuvântul Adevărului sau să ne învioreze, dar în nici un caz să înlocuiască Biblia.

»Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci, sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? „Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce

alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău.» (Mica 6,6-8)

Și însuși poporului Israel, căruia i-a fost dată Legea, i-a spus Moise: »Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui, pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit.« (Deuteronom 10,12-13)

Folosirea textului din Mica, pentru noi, n-ar trebui să creeze cititorului probleme. Dumnezeu nu găsește plăcere în jertfe și fapte bune, chiar dacă ar fi fapte semnificative. Acele zeci de mii de râuri de untdelemn s-ar putea referi la înțelesul din 1 Corinteni 13, mai ales versetele 1, 2 și 3.

Contează ca cineva să vrea să facă voia lui Dumnezeu și atunci Domnul Însuși îl va învăța. Lucrarea de față nu are pretenție de autoritate sau perfecțiune. Cine s-ar orienta numai după ea, n-ar ajunge mai departe decât ar ajunge dacă s-ar orienta după oricare altă lucrare. El nu va avea putere să meargă pe calea pe care o arată aceste rânduri, dacă nu se orientează după Biblie.

Numai necredința și neascultarea îi opresc pe oameni și din păcate și pe mulți copii ai lui Dumnezeu, să păzească poruncile Domnului. Nici într-un caz nu sunt grele și ceea ce credem noi că nu putem face, va face Domnul Însuși, numai să ne încredem în El.

Ca nu cumva cineva să înțeleagă greșit, că ar trebui să se ostenească sau să se ostenească mai mult ca până acum să facă ‚fapte bune’ sau altceva de genul acesta, facem o trimitere la Evrei 4, de unde reiese că Dumnezeu nici nu vrea ca noi să facem ceva; este vorba despre lucrările noastre; doar voia lui Dumnezeu s-o facem; și aici este vorba, în primul rând despre ‚odihna’ de ‚lucrările noastre’. Aceasta este voia Domnului: să intrăm în odihnă și să ne odihnim de lucrările noastre, tot așa cum Dumnezeu S-a odihnit de ale Lui. Și chiar se spune: »Să ne grăbim să intrăm în această odihnă.« (Evrei 4,11)

Câte un copil al lui Dumnezeu nu ar fi așa de nervos, dacă ar înceta cu lucrările personale și ar renunța să se lase îndemnat la neodihnă, de către anumiți ‚conducători’ religioși.

Îndurarea Lui ține până la al miilea neam al celor care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Aceasta este făgăduința, binecuvântarea pentru cineva care ține poruncile lui Dumnezeu, pentru cel care exprimă prin acest fapt că Îl iubește pe Dumnezeu.

»Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni, față de cei care-L iubesc și păzesc poruncile Lui.« (Deuteronom 7,9) Dacă cineva își iubește copiii, urmașii, nici nu poate face altceva mai bun decât să-L iubească pe Dumnezeu. Prin aceasta el aduce o mare binecuvântare asupra urmașilor lui.

Dumnezeu păzește (ocrotește) pe toți cei ce-L iubesc

Niciun om nu se poate păzi singur. Aceasta este o realitate tristă, pe care nu trebuie s-o pierdem din vedere. De aceea se roagă David, care se cunoștea pe sine mai bine decât oricine altcineva: »Păzește-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred.« (Psalmul 16,1)

Ar fi fost greu, după cum stăteau lucrurile cu David, dacă nu l-ar fi păzit Dumnezeu. Și noi ne putem ruga Domnului: Păzește-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred.

Această rugăciune va fi ascultată mai repede dacă-L iubim pe Domnul. Atunci El va face acest lucru chiar și fără să-L rugăm. Aceasta vrea să ne spună textul: »Dumnezeu păzește pe toți cei ce-L iubesc.« (Psalmul 145,20) Este bine să citim Psalmul 31,23-24 și 1 Petru 1,5.

Nu este nicio îndoială că Dumnezeu ne poate păzi; nu numai fiindcă este scris în Scriptură, dar El a dovedit-o deja de atâtea ori și încă o dovedește zilnic.

Da, El poate să ne păzească de orice cădere și să ne facă să ne înfățișăm fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale. (Iuda 24). Atunci să nu ne încredem în El, să nu-L iubim pe Cel care ne-a iubit întâi și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, pe El, Fiul lui Dumnezeu? (Galateni 2,20)

Noi încă nu L-am văzut, dar Îl iubim. Crezând în El, ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită. (1 Petru 1,8)

Dar în curând va veni pentru a ne păzi de ceasul ispitei și să ne ia acasă, în slavă, în casa Tatălui, unde sunt multe locașuri. Fericirea noastră va fi mare atunci când Îl vom vedea așa cum este și vom putea rămâne cu El pentru totdeauna. Clipa aceea este foarte aproape.

»Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.« (Romani 8,28)

Acesta este un verset cu însemnătate pe termen lung. Sensul lui este ușor de înțeles în zile bune, înșorite; și se poate vorbi despre el, adică se poate predica; dar dacă suntem puși la încercare, oare îl credem cu adevărat? Atunci se va vedea cum îl înțelegem.

„Totul” sau „toate lucrurile” sunt termeni foarte expliți și nu se pot înțelege greșit. Nimic nu este exclus: bucurie și suferință, plăcere și durere, binecuvântare și disciplinare, soare și ploaie și tot ce-am mai putea numi.

„Să lucreze împreună” sau să slujească spre binele cuiva, iar nu este greu de înțeles. Aceasta înseamnă că există un scop, că nu este nimic aproximativ sau „poate”, ca și când Dumnezeu n-ar ști despre ce este vorba sau ca și când El n-ar fi putut preveni situația. „Necazuri-măreții!” Așa a citit odată un băiat și apoi a zis: Așa-mi merge și mie mereu: azi, când am cules mure, am constatat că acolo unde erau cei mai mulți spini, acolo erau și cele mai frumoase mure.

Necazurile noastre sunt pentru Dumnezeu doar un prilej de a ne descoperi slava Sa. De aceea a trebuit să se termine vinul în Cana din Galilea, ca Domnul să-Și poată arăta slava.

Dumnezeu păzește pe toți sfinții Săi, le păzește sufletele. (Psalmul 97,10) El păzește calea credincioșilor Lui. (Proverbe 2,8-9). Așa se presupune, că n-o să li se mai întâmple nimic, că o să le meargă numai „bine”.

Cum se face atunci, că se întâmplă atâtea în viața copiilor lui Dumnezeu, care nu se potrivesc între ele? Aceasta este o întrebare, care nu trebuie lămurită aici. Acum trebuie doar să arătăm că toate lucrurile slujesc spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu. Fie ce-o fi, dar nu se poate întâmpla nimic fără voia lui Dumnezeu, în a Cărui mână suntem; și ceea ce El îngăduie sau chiar ne trimite, nu ne poate dăuna, ci este necesar pentru mântuirea noastră. Va veni ziua în care vom recunoaște acest lucru. Atunci, cu siguranță, vom înțelege și de ce a trebuit să fie așa cum a fost.

De aceea a trebuit să moară Lazăr și să rămână patru zile în mormânt, ca să se arate slava lui Dumnezeu. Și cei neștiutori întreabă: de ce a îngăduit Domnul ca Lazăr să moară? Cel ce a deschis ochii orbilor, n-ar fi putut face ceva ca Lazăr să nu moară? Nu l-a putut însănătoși sau n-a putut preveni îmbolnăvirea lui? Toate acestea sunt întrebări fără rost. Dacă Domnul a putut cu trei cuvinte să recheme la viață pe cel care a zăcut patru zile în mormânt și care deja mirosea, atunci ar fi putut face orice altceva, care precis n-ar fi fost așa de greu de făcut. El ar fi putut să-l însănătoșească sau să-i prevină moartea sau chiar boala. Cine vrea să explice de ce Domnul a făcut un lucru și pe celălalt nu l-a făcut, de ce a procedat așa și așa și nu altfel? El nu datorează nimănui nicio explicație, pentru că El face totul cu înțelepciune și fiecare acțiune a Lui are un scop, pe care noi, de cele mai multe ori, nu-l putem înțelege.

De ce ia soțului soția, mama copiilor, care, într-adevăr l-a iubit cu devotament și i-a fost de mare folos? De ce îi lasă celuilalt nevasta gâlcevitoare, care-i amărăște toată viața? De ce îl lasă să trăiască pe bătrânul care pare să nu mai aibă nici o treabă pe lumea aceasta? De ce-l ia pe tânărul și sănătosul tată de familie, din mijlocul familiei sale înfloritoare? Cine poate să explice sau măcar să înțeleagă aceste lucruri?

Toate lucrurile trebuie să lucreze împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu. Pentru cei necredincioși poate să fie judecată; da, chiar și pentru cei credincioși, dar pentru aceștia din urmă este „judecată în har”, adică slujește unui scop bun, este spre binecuvântarea celui greu încercat. Aceasta se vede în multele exemple din Cuvântul Adevărului.

Cine ar fi putut înțelege căile lui Dumnezeu cu Iosif? Un tinerel iubit și favorizat de tatăl său, va fi vândut ca sclav de către frații lui. De ce a îngăduit Dumnezeu aceasta?

Apoi a găsit în casa lui Potifar o slujbă bună, unde Dumnezeu a făcut ca totul să-i reușească. El se bucura de toată încrederea stăpânului său. Suntem convinși că nu s-a făcut vinovat în nici un fel. Nu numai atât, ci s-a împotrivit să facă pe placul nevestei lui Potifar, să se culce cu ea, refuzând cu cuvintele: »Vezi că stăpânul meu nu-mi cere socoteală de nimic din casă și mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic, afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc?« (Geneza 39,8-9) El nu s-a împotrivit din frică față de ura care l-ar fi cuprins pe stăpânul său la aflarea veștii, ci în ochii lui acesta era un rău mare pe care el nu voia să-l facă și nu voia nici să păcătuiască față de Dumnezeu.

Deci am putea crede că Dumnezeu ar fi trebuit să-Și arate pe loc plăcerea față de comportamentul lui Iosif și chiar să se fi folosit de ocazie, ca să-l elibereze pe Iosif și să-l trimită înapoi la tatăl său. Nimic din toate acestea nu s-au întâmplat, ci Iosif a ajuns în temniță. Întâlnirea cu paharnicul și cu brutarul faraonului i s-a părut plină de speranță. Putea fi o rază de lumină pentru el, căci Dumnezeu îi putea folosi pe acești înalți și foarte influenți funcționari, pentru a-l elibera. Dar nici aceasta nu s-a întâmplat.

Atunci S-a gândit Dumnezeu la Iosif și l-a făcut pe faraon să viseze și să se neliniștească din cauza viselor. Dar El n-a îngăduit ca vreunul dintre înțelepții Egiptului să poată tălmăci visul faraonului. Și astfel se dezleagă problema:

Iosif trebuia să devină stăpân peste tot Egiptul. De aceea a folosit Dumnezeu calea aceasta, pe care a trebuit Iosif să meargă. Așa este dat să fie, că întotdeauna putem vedea slava lui Dumnezeu abia *la sfârșit*. (Exod 33,23)

De aceea și Moise, omul lui Dumnezeu, a trebuit să păzească oile în pustie 40 de ani, înainte ca Dumnezeu să-i poată încredința conducerea poporului Său. De aceea trebuie ca noi să intrăm în împărăția lui Dumnezeu prin atât de multe strămtorări, pentru că avem o chemare cerească atât de înaltă.

Tot așa a fost și cu Iov. Doar este scris: »Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.« (Iacov 5,11)

»Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese. Frații, surorile și vechii prieteni ai lui Iov au venit toți să-l vadă și au mâncat toți cu el în casă. L-au plâns și l-au mângâiat pentru toate nenorocirile pe care le trimisese Domnul peste el și fiecare i-a dat un chesita și un inel de aur. În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi. A avut paisprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe. A avut șapte fii și trei fete; celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Cheția, și celei de a treia Cheren-Hapuc. În toată țara nu erau femei așa de frumoase ca fetele lui Iov. Tatăl lor le-a dat o parte de moștenire printre frații lor. Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam. Și Iov a murit bătrân și sântul de zile.« (Iov 42,10-17) Acesta a fost sfârșitul hotărât de Domnul.

Despre suferințele lui Pavel nici nu vrem să mai vorbim. Doar a zis Domnul: »Îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.« (Faptele Apostolilor 9,16) El este acela prin care Duhul lui Dumnezeu a putut să scrie că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu; și el într-adevăr a crezut acest lucru, ceea ce adevărește cu toată viața lui.

Cel mai de neînțeles pentru toți oameni este calea, adică viața Domnului Isus. El a fost sărac și nebăgat în seamă, prigonit și urât de oameni, disprețuit și plin de ocară, lepădat și pironit pe cruce, dar a putut spune: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?«

Și în cele din urmă citim: »Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească! El L-a lăsat să sufere.« (Isaia 53,10) De neînțeles! Îți vine să urlî! Un astfel de om, chinuit fără să fie vinovat, pironit pe cruce de către oameni răi și păcătoși, osândit la moarte nevinovat, căruia nimeni nu l-a sărit în ajutor și nimeni nu l-a stat alături – să fie zdrobit?! N-a auzit Dumnezeu strigătul disperat:

»Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?« Și-n toate acestea să fi găsit plăcere? El L-a lăsat să sufere.

Impunător este cuvântul: »Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință.« Trebuie să lăsăm fiecare cuvânt în parte să-și facă efectul asupra noastră. Cât de bătut a fost de oameni, când L-au biciuit. Dar atunci a fost bătut, nu zdrobit.

A fost străpunș pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Dumnezeu a făcut aceasta. Așa a găsit El cu cale. Lovitură peste lovitură au căzut peste El, până a fost zdrobit; și aceasta pentru păcatele noastre. Noi ar fi trebuit să fim zdrobiți. Noi am fost cei vinovați. El a fost nevinovat.

Acesta, Prea Iubitul Fiu, care zi de zi era plăcerea lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit plăcerea, pe Acesta la zdrobit Dumnezeu. Da, a găsit cu cale să-L zdrobească – pentru păcatele noastre – dar cu siguranță că Dumnezeu a găsit încă multe altele care să-I placă în acest caz. El este jertfa pentru vină, care ne solicită tot interesul și de aceea este nespūs de prețios pentru noi, dar pentru Dumnezeu a fost mai mult, ceea ce este greu de exprimat în cuvinte. I-a plăcut lui Dumnezeu și va fi în vecii vecilor plăcerea Sa, ceea ce a făcut Prea Iubitul Său Fiu acolo, pe Golgota, cum El L-a proslăvit acolo, prin aceea că a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. De aceea El va avea pentru totdeauna, în toți vecii, cel mai înalt loc de cinste. Orice genunchi va trebui să se plece în fața Lui, în cer, pe pământ și sub pământ.

De aceea, jertfa arderii de tot, care era numai pentru Dumnezeu, trebuia să fie tăiată și apoi tranșată în bucăți mici, ca să poată vedea oricine, că jertfa era fără cusur nu doar pe dinafară, ci și organele interne erau sănătoase și abia apoi era arsă; era o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului. Așa I-a plăcut Lui.

Viața pe pământ a Fiului lui Dumnezeu a fost strălucirea unei lumini cerești, cum strălucește soarele de la răsăritul până la apusul lui. El este lumina lumii, iar despre ai Lui spune: »Voi sunteți lumina lumii.« (Matei 5,14-16) De aceea strălucim *cum strălucește soarele în măreția lui (în tărie, în putere)*. »Așa să piară toți vrăjmașii Tăi, Doamne, dar cei ce-L iubesc să fie ca răsăritul soarelui în puterea lui!« (Judecători 5,31)

Soarele răsare în fiecare zi. De multe ori nu putem vedea răsăritul soarelui, pentru că cerul este acoperit cu nori. Dar dacă cerul este senin, vedem răsăritul soarelui în toată frumusețea lui și ne amintim de versetul: »Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeța.« (2 Samuel 23,3b-4) »Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, iar tămăduirea va fi sub aripile Lui.« (Maleahi 4,2) Domnul Isus este Soarele neprihănirii. Despre El citim: »El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca –soarele –«. (Matei 17,2) »Și fața Lui era ca soarele când strălucește în *puterea lui*.« (Apocalipsa 1,16c)

În timp ce la soarele de dimineață măreția este cea care impresionează, la soarele de amiază căldura și lumina sunt cele prin care se relevă tăria și puterea. Dar și copiii lui Dumnezeu luminează; și luminează încă de pe acum.

Luminarea este ceva foarte deosebit. Putem să spunem: soarele luminează; dar și luna luminează și stelele luminează; la fel și lampa și sfeșnicul luminează.

Între luminatul lămpii și luminatul soarelui este o mare diferență. Dacă mergem seara printr-un oraș mare, vedem multe felinare, dar toate nu pot alunga întunericul decât dintr-un spațiu foarte mic. Lumina lor este foarte slabă, chiar dacă ar fi 100 sau 1000 de lumânări. Dar de îndată ce prima rază de soare apare la orizont, totul se luminează; iar dacă soarele luminează în tăria sau puterea lui, întunericul dispare definitiv acolo unde îi este locul.

Când se spune: »Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.« (Daniel 12,3), se poate recunoaște din ordinea de idei, că aceasta este o făgăduință pentru viitor, căci despre el este vorba în profetul Daniel.

„Cei ce-L iubesc” este o exprimare foarte generală, dar scriitorul nu vrea să spună mai mult decât este scris. Deci luminează *fiecare* și mie mi se pare că aici este vorba despre cel mai mic; el luminează ca strălucirea soarelui când își începe dimineața drumul; el are ceva din măreția lui.

Dar ce va fi atunci când toți sfinții, toți cei care-L iubesc, vor fi adunați în slavă, în jurul mielului înjunghiat? Atunci această strălucire va desfășura o măreție cum n-a mai fost văzută.

Lumina soarelui de la amiază are pentru noi sensul celei mai mari luminozități, dar apostolul Pavel a văzut în plină zi, pe drumul spre Damasc, o lumină care a întrecut strălucirea soarelui, strălucind împrejurul lui și a celor care erau cu el. (Faptele Apostolilor 26,13)

Va veni o zi când lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare, ca lumina a șapte zile. (Isaia 30,26)

Ce vrea să spună textul acesta, putem să vedem aproape în fiecare zi dacă privim soarele, care a fost folosit ca pildă: »În ceruri El a întins un cort soarelui. Și soarele, ca un mire care iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz: răsare la un capăt al cerurilor și își isprăvește drumul la celălalt capăt. Nimic nu se ascunde de căldura lui.« (Psalmul 19,4c-6)

Cum să facem să fim ca soarele? Poate să încerce cine vrea, dar nu va reuși. Este o taină, care este scrisă în textul nostru foarte limpede și deschis, dar pe care mulți n-o înțeleg, pentru că vor să fie ca soarele, prin propriile lor strădanii. Tot secretul este exprimat prin cele trei cuvinte: *cei care-L iubesc*.

Dragostea și lumina sunt înrudite. Dragostea este o flăcără a Domnului. (Cântarea Cântărilor 8,6) Nu ne putem imagina mărimea acestei flăcări, dar ea trebuie să aibă o uriașă putere de a lumina. De aceea este Dumnezeu în același timp și dragoste și lumină. Rostul lor este împreună.

Cum se exteriorizează această dragoste, s-a spus de multe ori aici. Dar să observăm aici numai o manifestare a dragostei: aceea de a străluci. Dar cititorul să nu se mulțumească doar cu aceasta, ci să se preocupe și cu celelalte, dacă vrea să aibă o binecuvântare deplină.

Cei care-L iubesc pe Domnul au strălucit deja dintotdeauna, dar aici nu se spune ca în textul din profetul Daniel: »Cei înțelepți vor străluci«, - ci în textul nostru se spune: »Cei ce-L iubesc sunt ca soarele când se arată în măreția lui.«

»Ca să fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște *lumini* (lumini cerești) în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.« (Filipeni 2,25-16) Apoi:

»*Voi sunteți lumina lumii*« (Matei 5,14-16). Să lăsăm luminile noastre să lumineze înaintea oamenilor. Prin credința în Lumină, am devenit fiii ai luminii. (Ioan 12,36a) Deci suntem copii ai luminii sau copii ai lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este lumină și El este Tatăl luminilor. (1 Tesaloniceni 5,5; Efeseni 5,8; Iacov 1,17)

Luminatul în timpul de acum va fi tot mai slab și de multe ori lumina va fi întunecată de nori (suferințe și altele asemenea). Dar va veni o zi despre care citim: »Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.« (Matei 13,43)

Așa cum există lumini diferite, tot felul de lămpi diferite ca mărime și putere de luminare, chiar sori și astre de la cele mai palide până la cele mai strălucitoare, așa este și cu fiii luminii, cu copiii lui Dumnezeu. Toată puterea lor de a lumina nu depinde de educația lor, de puterea lor sau de orice altceva am vrea să mai spunem, ci de *atitudinea inimii* lor față de Dumnezeu, *de dragostea lor pentru El*.

Se spune doar: cei ce-L iubesc; și ajunge; dar trebuie să fie, într-adevăr, dragoste și atunci deja strălucim ca soarele când se arată în măreția lui. Această strălucire este minunată. Ea îi place foarte mult lui Dumnezeu, pentru că este o reflexie a propriei Sale naturi.

De aceea iubește Dumnezeu pe toți acești copii ai luminii și El mai are surprize pregătite pentru noi, pe care acum abia dacă le înțelegem; să amintim aici numai una: ei au o înaltă poziție de cinste și de aceea primesc cununi.

Cununa

»Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.« (Iacov 1,12)

Pe câte unul îl preocupă gândul: dacă nu cumva doar cei mai statornici vor fi încununați, dacă numai unii primesc cununi, poate cei care-L iubesc pe Domnul cel mai mult?

Textul nu are îngrădiri: »celor ce-L iubesc«. Este limpede și ușor de înțeles. Toți aceștia primesc cununa vieții.

Dar cineva totuși s-ar putea gândi la începutul versetului, mai ales la cuvintele: »după ce a fost găsit bun« – Deci numai cei găsiți buni vor primi cununa vieții? Dar tuturor celor care gândesc așa, le poate fi de folos spre clarificare, versetul din 2 Petru 2,9: »Dumnezeu știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării.«

Și în altă parte: »Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita a pregătit și mijlocul ca să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.« (1 Corinteni 10,13)

Toți cei care-L iubesc vor sta înaintea Domnului ca găsiți buni și ca biruitori și *toți* fi încununați. Căci nimeni nu poate fi biruitor fără să-L iubească pe Domnul și nici să fie găsit bun. Este absolut imposibil. Gândurile ne sunt de multe ori tulburate de opinia lumii 'creștine' ce ne înconjoară și ne este greu să ne obișnuim să gândim în mod biblic.

Totuși, există multe pasaje în Scriptură, care par să contrazică această opinie. Cine nu se gândește la textul din 2 Timotei 2,5? »Cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s-a luptat după rânduieli (corect).« Este o mare diferență între lupta celor necredincioși și cea a copiilor lui Dumnezeu. În cazul celor dintâi, nu poate fi vorba despre biruință și cununi, ci numai despre înfrângeri; pe când credinciosul se luptă lupta cea bună a credinței. Credința noastră este biruința. Ea este biruința care a biruit lumea: credința noastră.

»Cine este acela care a biruit lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?« (1 Ioan 5,4-5) Aceasta este credința care »a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.« (Iuda 3). Aceasta este credința celor aleși. (Tit 1,1) și este și o credință prea sfântă. (Iuda 20).

Nimeni să nu creadă că ar trebui să avem o credință foarte mare ca să găsim pacea cu Dumnezeu și să devenim neprihăniți. Pentru aceasta ajunge o credință mică, cea mai mică, chiar dacă ar fi numai cât un grăunte de muștar.

Așa este și cu dragostea; fie ea mare sau mică, fie ea puternică sau slabă, dar dacă este cu adevărat dragoste, ea va face minuni și cine iubește pe Domnul va primi cununa vieții, căci El a făgăduit-o aceluia care Îl iubesc; acesta este un lucru care nu se poate schimba. Și nu există copil al lui Dumnezeu care să nu-L iubească.

Există membri ai tot soiul de comunități posibile, care nu-L iubesc pe Domnul, dar un copil al lui Dumnezeu care să nu-L iubească, este de neconceput.

În cazul de mai sus este vorba despre cununa vieții, pe care o primesc toți aceia care-L iubesc. Dar mai există și alte feluri de cununi, pentru aceia care le-au meritat. Ar vrea cititorul să caute în Biblia lui ca să vadă cât de multe cununi există și cine le primește? Acest lucru este scris foarte clar și nici nu este greu de înțeles.

În mod general și natural, cununile există pentru a răsplăti devotamentul și anumite servicii prestate, dar cu cununa vieți este altfel. Ea este pentru toți copiii lui Dumnezeu, care-L iubesc pe Domnul, aceia care rabdă ispita; și Domnul Însuși îi trece cu bine prin toate primejdiile și greutățile.

Nu trebuie să ne gândim atâta la mulțimea care aleargă alături de copiii lui Dumnezeu, în diferite comunități, adunări, ș.a.m.d., care n-o iau niciodată în serios și care nu vor primi cununa. Domnul îi cunoaște pe ai Săi și cunoaște și pe cei care fac parte din mulțime, pe cei neîntorși la Dumnezeu.

Va veni ziua când totul va fi descoperit; atunci nu va mai exista nicio prefăcătorie. Când va veni ziua, se va clarifica totul, căci se va descoperi în foc și se va vedea ce fel de lucrare are fiecare, iar focul o va adevăra (sau încerca). Dacă lucrarea cuiva, cu ce a clădit deasupra, va rezista, acela va fi răsplătit. (1 Corinteni 3,13-15) Acest text se referă, desigur, numai la copiii lui Dumnezeu. Faptele moarte sau neroditoare ale necredincioșilor nici nu se pun în discuție.

Această temă este inepuizabilă și m-aș bucura dacă cititorul ar fi încurajat prin ea, să cerceteze mai departe.

Mai sunt multe alte lucruri, care sunt frumoase și pentru care au fost făcute făgăduințe minunate. »Atunci, toți cei ce se încred în Tine se vor bucura, se vor veseli totdeauna, căci Tu îi vei ocroti. Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău.« (Psalmul 5,11-12)

Este de la sine înțeles că copiii lui Dumnezeu iubesc Numele Lui și casa Lui, sfântul Său locaș, Legea Lui, adică poruncile Lui și Cuvântul Său, gândurile Sale; cine ar putea să nu iubească viața Sa?

Dar înainte de toate să nu uităm că este scris: »Oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.« Aceasta nu este o poruncă, ci este de la sine înțeles. (1 Ioan 5,1)

»NOI ÎL IUBIM PENTRU CĂ EL NE-A IUBIT MAI ÎNTÂI.«
(1 Ioan 4,19)